

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

4.Bhar.191/2020/11. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2021. év március hó 4. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

A jelentős vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a másodfellebbezéseket elbírálv a Balassagyarmati Törvényszék mint másodfokú bíróság 2020. év június hó 26. napján kihirdetett 9.Bf.43/2020/10. számú ítéletét Terhelt3 III. r. vádlott tekintetében annyiban változtatja meg, hogy a pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.500 (ezeröttszáz) forintra, a pénzbüntetés összegét 450.000 (négy százötvenezer) forintra enyhíti.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlott tekintetében helyben hagyja.

Kötelezi Terhelt1 I. r. vádlottat a harmadfokú eljárás során felmerült 14.400 (tizennégyezer-négy száz) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Balassagyarmati Járásbíróság – a egyéb11 Főügyészség B.152/2016/17-I. számú vádirata alapján eljárva – a 2019. év november hó 27. napján kihirdetett 19.B.219/2017/53. számú ítéletében Terhelt1 I.r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki 3 rendbeli társtettesként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében [Btk. 345], amiért mindhárom vádlottat 1-1 évre próbára bocsátotta. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor mindhárom vádlottat felmentette az ellenük társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntetnének kísérlete [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont és (3) bekezdés a) pont] miatt

emelt vád alól. A bűnösnek kimondott váltottakat a járásbíróóság egyetemlegesen kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a vádlottak, valamint a védőik 3 rendbeli társtettesként elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétségében történt bűnösség megállapítása miatt, felmentésért jelentettek be fellebbezést, továbbá fellebbezésük arra is irányult, hogy a költségvetési csalás büntetése tekintetében az elsőfokú bíróság által megállapított felmentő rendelkezés jogcímét a törvényszék akként változtassa meg, hogy a Btk. 10. § (4) bekezdés b) pontjában foglalt önkéntes eredményelhárítás helyett, bűncselekmény hiányában mondja ki a felmentésüket.

[3] A járásbíróóság ítélete ellen ugyanakkor az ügyész is fellebbezést jelentett be mindhárom vádlott terhére, részben felmentésük miatt, bűnösségüknek a jelentős vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás büntetnének kísérletében történő megállapítása, valamint súlyosítás érdekében, a velük szemben alkalmazott próbára bocsátás intézkedés helyett, halmazati büntetesként végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés és pénzbüntetés kiszabása érdekében.

[4] Az ellentétes irányú fellebbezések eredményeként eljáró Balassagyarmati Törvényszék a 2020. év június hó 26. napján kihirdetett 9.Bf.43/2020/10. számú ítéletével a járásbíróóság ítéletét akként változtatta meg, hogy Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett költségvetési csalás büntetnének kísérletében is [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont és (3) bekezdés a) pont]. A másodfokú bíróság a vádlottakkal szemben alkalmazott elsőbírői joghátrányt is súlyosította akként, hogy Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottakat halmazati büntetésül 500 napi tétel - napi tételenként 5.000 forint -, összesen 2.500.000 forint pénzbüntetésre ítélete, míg Terhelt3t halmazati büntetésül 300 napi tétel- napi tételenként napi 2.000 forint -, összesen 600.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a másodfokú bíróság a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén követendő átváltoztatási eljárásról is.

[5] A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosításért, az I. r. és III. r. védői, valamint a II. r. vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.632/2020/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, ugyanakkor a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint mind az első-, mind a másodfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta, jóllehet a járásbíróóság eljárásában előfordult eljárási szabálysértés, ezt azonban a bíróság észlelte és saját eljárásában korrigálta. Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, beszerezte a tényállás megállapítása szempontjából releváns bizonyítékokat, azonban ezeket – a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint - hiányosan értékelte és a tényállást hiányosan rögzítve tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a vádlottak a költségvetési csalás büntetnének kísérlete miatt azért nem vonhatók büntetőjogi felelősségre, mert az eredményt - a költségvetés megkárosítását - önként elhárították. A törvényszék a tényállást az iratok alapján kiegészítette, így az megalapozottá vált. Indokolási kötelezettségének mindkét bíróság eleget tett. Ennek eredményeként a tényállásból a másodfokon eljáró törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére a költségvetést károsító cselekmény vonatkozásában is

és törvényesen minősítette magatartásukat, az a büntető anyagi jog szabályainak mindenben megfelel.

[7] A fellebbviteli főügyészség átiratában kitért a vádlottakat érintő büntetés kiszabási körülményekre is, így jelezte, hogy Terhelt3 III. r. vádlott vonatkozásában indokolt enyhítő körülményként értékelni kiskorú gyermekes családi állapotát. Súlyosító körülményként indítványozta ugyanakkor értékelni, hogy a terhelték a bűncselekmény elkövetése időpontjában olyan pozícióban dolgoztak, mely példamutató viselkedést feleltet. Terhelt1 I. r. vádlott a község vezetőjeként a választóktól bizalmat várt el, a II. és III. r. terhelték, pedig mint a működés törvényességért felelős személyek pont ellentétes magatartást tanúsítottak az általuk elvárhatótól. A vádlottakkal szemben kiszabott büntetésnek a társadalom felé is üzenete kell, hogy legyen, és ezt a szempontot viszont – álláspontja szerint - a törvényszék nem vette figyelembe, amikor halmazati büntetesként pénzbüntetést szabott ki a vádlottakkal szemben. Mindezek alapján azt indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság mindhárom vádlott büntetését súlyosítsa és alkalmazzon velük szemben súlyosabb büntetést, egyekben pedig a másodfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

[8] A Be. 615. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságéval ellentétes döntése esetén. A (2) bekezdésének a) pontja szerint ennek minősül – többek között -, ha a másodfokú bíróság olyan vádlott bűnösségét állapította meg vagy olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett vagy vele szemben az eljárást megszüntette. A (3) bekezdése értelmében a fellebbezés sérelmezheti többek között az ellentétes döntést.

[9] A harmadfokú bíróság az imént idézett jogszabályok és a másodfokú bíróság határozata ellen bejelentett fellebbezések alapján megállapította, hogy az első-és másodfokú bíróság érdemi határozata a vádlottak bűnössége tekintetében eltérő volt, ezért a fentebb idézett jogszabályi rendelkezések értelmében a másodfellebbezések joghatályosak, harmadfokú bírósági eljárásnak a törvényi rendelkezések szerint helye van.

[10] A Fővárosi Ítéltábla a másodfellebbezések elbírálására a Be. 620. § (1) bekezdésében írtak szerint nyilvános ülést tűzött ki, melyen a fellebbviteli főügyészség képviselője rámutatott, hogy álláspontja szerint helyesen járt el a Balassagyarmati Törvényszék, amikor a másodfokú eljárásban a költségvetést károsító bűncselekmény kísérletében is megállapította a vádlottak büntetőjogi felelősségét. Lényegében az írásbeli átiratában foglaltakat tartotta fent, a jogi minősítést nem vitatta, mindössze az átiratában kifejtettek szerint a vádlottakkal szemben kiszabott büntetések súlyosítását szorgalmazta.

[11] Terhelt1 I. r. vádlott védője perbeszédében az írásban részletesen kifejtett fellebbezését adta elő. Ennek lényege szerint sem Terhelt1 I. r., sem pedig társai nem jártak el jogszerűtlenül, amikor a munkajogi rendelkezéseknek megfelelően éltek a felmondási jogukkal és erre az időszakra igényelték a fizetésük megtérítését. Hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint vitatható, hogy a cselekményeknek – amennyiben az megvalósult és tényállásszerű - egyáltalán van-e társadalomra veszélyessége, ezért védencének a felmentését szorgalmazta.

[12] Terhelt1 I. r. vádlott a Fővárosi Ítéltáblához eljuttatott beadványában hangsúlyozta, hogy a munkáltatói döntések meghozatala során hatalmas nyomás nehezedett rá, döntését pedig később visszavonta, aminek az volt az oka, hogy úgy gondolta, a választások után a hivatalnak ügyis újjá kell alakulnia a törvény szerint, a személyi kérdések majd akkor eldőlnék. Beadványában aláhúzta, hogy meggyőződése szerint az általa meghozott döntés nem valósított meg bűncselekményt.

[13] Terhelt2 II. r. vádlott védője a perbeszédében az írásbeli fellebbezésében foglaltakat változatlanul fenntartotta és arra hívta fel a figyelmet, hogy álláspontja szerint a másodfokú bíróság kritika nélkül elfogadta az ügyészség által indítványozott tényállásbeli kiegészítéseket és gyakorlatilag a bizonyítékok felülmérlegelésével folytatta le a másodfokú eljárását, ami a Be. szabályai szerint nem megengedett. Míg az elsőfokú ítélet részletesen kifejtette és logikusan megindokolta, hogy mely körülmények, bizonyítékok és szempontok alapján határozott úgy a járásbíróság, hogy a vádlottakat a költségvetési csalás büntette miatt emelt vád alól felmenti, addig a másodfokú bíróság lényegében indokolás nélkül állapította meg a II. r. vádlott büntetőjogi felelősségét. Kiemelte, hogy az egész eljárás során nem tisztázódott, hogy a szándékos bűncselekmény mögött milyen motívum lehetőséges fel, illetve ilyen motívum álláspontja szerint nem volt bizonyítható. A védő érvelése szerint az egész eljárásban nem derült ki az, hogy Terhelt2 II. r. vádlottnak milyen érdeke fűződött volna ahhoz, hogy a vádlott-társaival szándékegységben a központi költségvetésnek vagyoni hátrányt okozzanak, illetve ezzel párhuzamosan maguknak vagyoni előnyt szerezzenek. Rámutatott, hogy a II. r. vádlott a vádbeli időszakban nagy mennyiségű, ki nem vett szabadságot halmozott fel, aminek a megváltása törvényileg is járt volna, illetőleg a közszolgálati jogviszonya megszűnése esetére illetmény is megillette volna őt a felmentési idejére. Magatartása tehát minden szempontból a jogszabályoknak megfelelő és törvényes volt. A védő kiemelte, hogy kizárólag abból a célból, hogy valamivel hamarabb jusson hozzá az őt megillető illetményhez a II. r. vádlott nem valószínű, hogy ilyen súlyos bűncselekményt kövessen el, s e tekintetben a vádlott-társaival konspiráljon. Ennek bizonyítására sem a nyomozás során, sem pedig az egész bírósági eljárás során nem került sor. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a nyomozás során született ügyészi megszüntető határozat helyes volt, azonban azt az ügyészség tényleges jogi indokolás nélkül „feltámasztotta” és ezek után került sor a vádemelésre, majd az első-és másodfokú bírósági eljárás lefolytatására. A II. r. vádlott védője végezetül hangsúlyozta, hogy az írásban kifejtett indokai alapján a védenca vádak alóli felmentését kéri.

[14] Terhelt3 III. r. vádlott védője a perbeszédében az írásban részletesen megindokolt fellebbezését tartotta fent. Ennek lényege szerint a büntetőügyben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem lehet jogszerűen megállapítani, hogy a vádlottak a költségvetési csalás büntettét szándékegységben követték el. Felhívta a harmadfokú bíróság figyelmét arra is, hogy a nyomozás során született, ügyészségi eljárást megszüntető határozat megalapozottan jutott arra a tényszerű következtetésre, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok nem elegendőek a terheltek büntetőjogi felelősségének megállapítására. Kiemelte, hogy nincsen a büntetőjogi bizonyossághoz szükséges adat arra vonatkozóan, hogy a vádlottak – köztük a III. r. vádlott – kimondottan a költségvetés megkárosítása céljából mondtak fel, azért, hogy illetményükhöz hozzájussanak. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság Terhelt3 III. r. vádlottat mentse fel az ellene emelt vádak alól.

[15] Az ellentétes irányú másodfellebbezések nem alaposak.

[16] A Fővárosi Ítéltábla megállapította - mint ahogy azt korábban jogszabályi hivatkozásokkal részletesen kifejtette -, hogy a harmadfokú eljárás lényegi sajátossága az a tény, hogy ellentétes első-és másodfokú ítéletek szülessenek. Ez az előfeltétel jelen ügyben is fennáll, hiszen az elsőfokú íráság a költségvetési csalás tekintetében felmentő rendelkezést hozott, míg a másodfokú bíróság a vádlottak bűnösségét megállapította és erre figyelemmel próbára bocsátás intézkedés helyett pénzbüntetést szabott ki a vádlottakkal szemben, amely ellen jelen eljárás részvevői valamennyien másodfellebbezést jelentettek be. Kétségtelen tény, hogy az első- és másodfokú bíróság ítélete a bűnösség tekintetében ellentétes volt egymással. Az is megállapítható, hogy a hamis magánokirat felhasználásának vétsége tekintetében az első- és másodfokú bíróság ítélete egybehangzó. Fontos ugyanakkor kiemelni, hogy a költségvetési csalás büntettének kísérlete tekintetében – legalábbis, ami annak tényszerű megvalósulását és a vádlottak bűnösségét illeti – alapvetően azonos álláspontot foglalt el az első- és a másodfokú bíróság, mindössze az volt a két ítélet közötti lényegi különbség, hogy az elsőfokú bíróság a megvalósult bűncselekmény vonatkozásában önkéntes eredmény-elhárításra hivatkozott, míg a másodfokú bíróság ezt a körülményt nem látta megállapíthatónak a vádlottak vonatkozásában.

[17] A másodfokú bíróságnak pontosan ezt a körülményt vizsgálta nagyon alaposan, hogy az önkéntes eredmény-elhárítás a vádlottak részéről miért nem állapítható meg. A harmadfokú bíróság álláspontja szerint a Balassagyarmati Törvényszék helytállóan és a rendelkezésre álló bizonyítékok, tényadatok tartalmának megfelelően csoportosította azokat a ténybeli érveket, amelyek alapján maradéktalanul megállapíthatónak találta annak kizárását, hogy az eredmény elhárítás önkéntessége megállapítható lenne a vádlottak esetében. E körben rögzíti az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, mert beszerezte a tényállás megállapítás szempontjából valóban jelentőséggel bíró és releváns bizonyítékokat, azonban ezeket hiányosan értékelte, amelynek eredményeként a tényállást is hiányosan rögzítette. Tévesen jutott ez alapján arra a következtetésre, hogy a vádlottak a költségvetési csalás büntettének kísérlete miatt azért nem büntethetők, mert az eredményt önként elhárították. Szükséges kiemelni azt is, hogy a vádlottak terhére rótt bűncselekmények egymással elválaszthatatlan, szoros összefüggésben állnak az irányadó történeti tényállás szerint, hiszen az egyik a másik nélkül, azaz a hamis magánokirat felhasználásának vétsége a költségvetési csalás büntettének kísérlete nélkül nem volt elkövethető jelen tényállás szerint. Helyesen állapította meg a Balassagyarmati Járásbíróság, majd a másodfokon eljáró törvényszék is a hamis magánokirat felhasználásának vétségével kapcsolatban, hogy a bizonyítékok büntetőjogi bizonyosságához megkívánt szint szerint arra mutattak, hogy Terhelt1 I. r. vádlott, Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak egyetértésével, színlelt módon, tényleges szándék nélkül szüntette meg felmentéssel a II. r. vádlott jegyzői, illetve a III. r. vádlott aljegyzői jogviszonyát, később pedig ugyancsak színlelt aktussal, valós szándék nélkül mondott le a polgármesteri tisztségéről.

[18] A harmadfokú bíróság álláspontja szerint, akkor sem tévedett a Balassagyarmati Törvényszék, amikor azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a saját eljárása során nem vonta az értékelési körébe valamennyi általa feltárt bizonyítékot, és ennek következtében a tényállást hiányosan állapította meg. Megállapítható, hogy a másodfokú bíróság az ítéletének a [15]-[26] bekezdéseiben bizonyítékként értékelte azokat az okiratokat és a tényállás részévé tette azokat a megállapításokat, amelyeket az elsőfokú bíróság elmulasztott értékelni. A szigorúan csak a rendelkezésre álló okiratok alapján kiegészített, pontosított tényállás eredményeként a másodfokú bíróság okszerű következtetést vont a vádlottak bűnösségére a

költségvetési csalás büntette kísérletének tekintetében, valamint arról is részletes és meggyőző indokolást adott, hogy a vádlottak együttműködése ezt a magatartást miként szolgálta, azaz, hogy a bűncselekményt társtettesként valósították meg.

[19] A másodfokú bíróság részletesen kifejtette az ítéletében azt is, hogy - egyetértve az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával - a vádlottak cselekvősége befejezett kísérlet volt, hiszen a maguk részéről mindent megtettek annak érdekében, hogy jogosulatlanul hozzájussanak az általuk kért összeghez és ennek érdekében a szükséges valótlan tartalmú okiratokat eljuttatták az ügyintézésre jogosult hatósághoz. A jogirodalom és az ennek során kialakult joggyakorlat egységes abban, hogy a kísérlet lehet befejezetlen vagy befejezett. A befejezetlen kísérlet esetén önkéntes elállásról, míg befejezett kísérlet esetén kizárólag önkéntes eredmény-elhárításról lehet szó. Jelen ügyben az állapítható meg, hogy a vádlottak a maguk részéről mindent megtettek a célzott eredmény elérése érdekében, ezért cselekményük befejezett kísérlet, azaz önkéntes elállásnak nem lehet helye, kizárólag az önkéntes eredmény-elhárítás merülhet fel. Ugyanakkor az önkéntes eredmény-elhárítás szükségszerű és elengedhetetlen törvényi feltétele az, hogy az valóban önkéntes legyen, azaz minden külső körülmény, külső hatás nélkül a vádlottak belső elhatározásából fakadóan kell, hogy kialakuljon és megvalósuljon. E körben helyesen hivatkozott a másodfokú bíróság az ítélete 6. oldalának [34] bekezdésében a Kúria Bhar.I.302/2019/20. számú határozatában foglaltakra, amely szerint az önkéntes eredmény-elhárítás kizárólag aktív magatartással valósítható meg, akkor, ha az eredmény bekövetkezéséhez vezető ok folyamatot az elkövető cselekménye szakítja meg. Továbbra is követendő az a gyakorlat, hogy az önkéntes eredmény-elhárítás megállapításához nem szükséges, hogy az eredményt kizárólag az elkövető tevékenysége hárítsa el, de döntő mértékben az elkövetőnek az önkéntes, aktív tevékenységének szükségszerűen ahhoz kell vezetnie, hogy az egyébként beálló eredmény elmaradjon.

[20] Nem tekinthető ezért önkéntesnek az az eredmény-elhárítás jelen ügyben, mert a vádlottak magatartásának eredményeként törvényességi felügyeleti eljárás indult, majd ennek hatására vonták vissza a korábbi nyilatkozataikat a terheltek. Az iratokból megállapítható, hogy a törvényességi felügyeleti eljárás egyértelmű eredménye és hatása volt az, hogy a vádlottak a döntésüket megváltoztatták, ezen külső körülményre – mivel tartottak a felügyeleti eljárás eredményétől – változtattak korábbi szándékukon. Ebből tehát az állapítható meg a harmadfokú bíróság álláspontja szerint is, hogy a vádlottak nem önként hárították el az eredményt, hanem külső körülménytől tartva változtattak szándékukon.

[21] A mindezeket alátámasztó és a vádlottak célját igazoló, valamint szándékegységüket is bizonyító cselekvőségüket a másodfokú bíróság helyesen és pontosan rögzítette az ítélete 6. oldalának [37]-[40] bekezdéseiben. Helyesen vont következtetést arra is a Balassagyarmati Törvényszék, hogy a terhelteknek végig egyértelmű szándéka volt, hogy a Magyar egyéblt megtévesztve jogosulatlanul jussanak a költségvetés terhére előnyhöz. Azt is helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy Terheltl I. r. vádlott a fentiek szerint nem saját belső elhatározásából vonta vissza a II. és III. r. vádlottak jogviszonyának megszüntetését tartalmazó nyilatkozatát és a II. r. vádlott sem ugyanilyen okból kérte semmisnek tekinteni Terheltl I. r. vádlott lemondását.

[22] A fentiek szerint megállapítható volt, hogy a másodfokú bíróság ítélete a vádlottak védekezését részletesen elemezte, az elsőfokú bíróság ítéletének hiányosságait a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján kiküszöbölte, és ennek eredményeként állapította

meg azt a pontosított tényállást, amely immár a vádlottak büntetőjogi felelősségének a megállapításához vezetett a vád szerinti költségvetési csalás büntettének kísérletében is.

[23] A vádlottak védőinek érvelésével és jogi álláspontjával ellentétben az ítéltábla azt állapította meg, hogy lényegét tekintve kétszeresen kellene felülmérlegelni az első- és másodfokú bíróságnak az ítéletét ahhoz, hogy a vádlottak felmentésére sor kerülhessen, azonban ilyen eljárás a harmadfokú eljárásban nem lehetséges. Az ilyen tartalmú ténymegállapításokra a harmadfokú eljárásban nincs törvényi lehetőség, tekintettel arra, hogy a harmadfokú eljárásban bizonyítás nem folytatható. Megalapozott tényállás esetén – mint jelen esetben is - a harmadfokú bíróságnak olyan jogkérdésekben kell állást foglalnia, amelyben az első- és másodfokú bíróságok eltérő álláspontra jutottak.

[24] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla azt állapította meg, hogy a Balassagyarmati Törvényszék mint másodfokú bíróság a tényállást az iratok alapján a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontját figyelembe véve, indokoltan egészítette ki, és az általa tett pontosítások helyesek. A másodfokú bíróság által tett kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete megalapozottá vált. A másodfokú bíróság – hasonlóan az elsőfokú bírósághoz – indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, majd a korrigált tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést mindhárom vádlott bűnösségére a költségvetési csalás büntettének kísérlete vonatkozásában is és cselekményüket az anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően minősítette.

[25] A büntetés kiszabása körében a harmadfokú bíróság egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakkal Terhelt3 III. r. vádlott bűnösségi körülményeit illetően annyiban, hogy rögzíteni kell a másodfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta a III. r. vádlott immár két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik a saját háztartásában. Továbbá alacsony nyugdíjjal rendelkező, rokkantnyugdíjas édesanyját is támogatja, és az úgynevezett Babaváró-hitel törlesztőrészeit is fizetnie kell. Mindezek a körülmények, továbbá az is, hogy a bűncselekmény elkövetését megelőzően hosszú időn át, kifogástalanul végezte a munkáját a közigazgatásban, a harmadfokú bíróság a büntetése súlyosítása helyett lehetőséget látott a III. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés enyhítésére. Az ítéltábla, ezért Terhelt3 III. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés egy napi tételének összegét a Btk. 50. § (3) bekezdésében meghatározott keretek között 1.500 forintra, így a pénzbüntetés összegét 450.000 forintra enyhítette, mert úgy ítélte meg, hogy ezen összeg is alkalmas a vádlott vonatkozásában a büntetési célok eléréséhez.

[26] Egyebekben sincs ok a vádlottak büntetésének súlyosítására, de a II és III. rendű vádlottak tekintetében az enyhítés sem jöhet szóba. A cselekmény kísérleti szakban maradása, a bűncselekmény elkövetése óta eltelt időmúlás miatt a felfüggesztett szabadságvesztés kiszabása is eltúlzottan súlyos joghátrány lenne a vádlottakkal szemben. Összességében a harmadfokú bíróság is pénzbüntetés kiszabását látta indokoltnak az enyhítő szakasz alkalmazásával, melynek mértéke Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak tekintetében a másodfokú bíróság helyes indokaira figyelemmel törvényes.

[27] A Fővárosi Ítéltábla a Be. 624. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság ítéletét a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg a törvényszék ítéletének egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 623. §-ának felhívásával helybenhagyta.

[28] A harmadfokú eljárásban Terhelt1 I. r. vádlott vonatkozásában felmerült bűnügyi költség viseléséről az ítéltábla a Be. 613. § (1) bekezdésének felhívásával döntött.

Budapest, 2021. év március hó 4. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Balassagyarmati Törvényszék 9.Bf.43/2020/10. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 4.Bhar.191/2020/11. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlott vonatkozásában a 2021. év március hó 4. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. év március hó 4. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke